

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **M. P.**, narozen X
státní příslušnost Srbská republika
bytem X
zastoupen N. P. na základě plné moci
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. února 2020, č. j. MV-12444-5/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. března 2020 se žalobce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalované (dále též „Komise“) ze dne 13. února 2020, č. j. MV-12444-5/SO-2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. prosince 2019, č. j. OAM-1672-28/ZR-2019.
2. Napadeným rozhodnutím Komise jako věcně příslušný správní orgán dle § 170a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rozhodla dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění, o zamítnutí odvolání žalobce, čímž potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým bylo dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující tři roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

II. Obsah žaloby

3. Prvním žalobním bodem brojí proti tomu, že rozhodnutím žalované byla porušena jeho základní práva a to dle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, která byla transponována do zákona o pobytu cizinců. Dle požadavků této směrnice je nezbytné zkoumat dopady rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Zásah do rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků v důsledku zrušení pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, lze v tomto směru dle odvolatele srovnávat se zásahem do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění občana Evropské unie. K tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. srpna 2013, č. j. 7 As 152/2012 – 51.
4. Žalobce žije v České republice více než 25 let a žádné zázemí v Srbské republice již nemá. Je přesvědčen, že rozhodnutím Komise dojde k odloučení od nejbližší rodiny a na území České republiky zanechá nezletilou dceru a má zde vztah, kdy v nejbližší době dojde ke sňatku. Zároveň si je vědom své trestné činnosti, ale na svoji obhajobu dokládá Zprávu o průběhu dohledu nahrazující vazbu a výkon trestu, kdy ještě před zasláním podkladů sám aktivně vyhledával odpracování obecně prospěšných prací cca 5 měsíců (květen 2017). Nyní vede řádný rodinný život, dodržuje podmínky podmíněného propuštění, vyrovnal dluhy na výživném, sám svým rozhodnutím přispívá na výchovu své nezletilé dcery více, než je určeno soudním rozhodnutím. Vzhledem k jeho pracovnímu zařazení se stal též tzv. „nepostradatelným“ u svého zaměstnavatele viz přiložené prohlášení zaměstnavatele.
5. Také je přesvědčen, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v jeho případě by se o nepřiměřený zásah jednalo. Z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze zmínit např. rozsudek ze dne 31. ledna 2006 ve věci R. d. S. a H. proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39. Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Mezi zvažovaná hlediska patří např. délka pobytu cizince v hostitelském státě, rodinná situace cizince, počet

nezletilých dětí, rozsah, v jakém bude rodinný život narušen, věk a zdravotní stav cizince. Významné závěry též vyplývají z nálezů Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 178/98, kde Ústavní soud vyslovil, že trest vyhoštění, tj. navždy, se pojmově spíše váže k takovému pachateli, u kterého náprava není možná. Trest vyhoštění je možné uložit pouze v případech, ve kterých to nevylučují osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v České republice, kde prožil převážnou část svého života. Jen tak je možné zajistit, aby uložený trest nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho života.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná v rámci svého vyjádření, které zdejšímu soudu došlo 15. dubna 2020, navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí. Podstatou žaloby je opakované namítání nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná se dle jejího názoru k tomuto dostatečně vyjádřila na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Ze správních spisů poskytnutých zdejšímu soudu žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, tyto podstatné skutečnosti.
10. Dne 14. června 2019 (doručeno dne 18. června 2019) bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, že držitel tohoto povolení byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému odnětí svobody v délce převyšující tři roky (č. j. OAM-1672-8/ZR-2019).
11. Správní orgán prvního stupně zjistil, zejména pak z obdržených rozsudků a z obsahu Evidence rejstříku trestů, že žalobce byl v České republice sedmkrát pravomocně odsouzen. Poprvé trestním příkazem Okresního soudu v Uherském Hradišti, č. j. 3T 268/94, ze dne 3. srpna 1994 pro trestný čin nedovolené ozbrojování dle § 185 odst. 1 trestního zákona a pro trestný čin výtržnictví dle § 202 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 roků a dále k peněžitému trestu ve výši 3.000 Kč a trestu propadnutí věci. V tomto případě se žalobce osvědčil. Dále byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu ve Zlíně, č. j. 1T 80/2007, ze dne 23. března 2007 pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona k trestu odnětí svobody

v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců a k zákazu řízení motorových vozidel v délce 2 let. Trestním příkazem Okresního soudu v Uherském Hradišti, č. j. 1T 48/2007, ze dne 29. března 2007 byl odsouzen pro trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění dle § 180d trestního zákona a pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a dále k zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 let. Trest obecně prospěšných prací vykonal k 11. říjnu 2007. Trestním příkazem téhož soudu, č. j. 1T 257/2007, ze dne 18. prosince 2007 byl odsouzen pro trestný čin pytláctví dle § 178a odst. 1 trestního zákona k souhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin a k zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 3 let, přičemž byl zrušen trest z rozsudku č. j. 1T 80/2007 a č. j. 1T 48/2007 a zároveň byl započítán výkon trestu obecně prospěšných prací z 11. října 2007.

12. Trestním příkazem Okresního soudu v Uherském Hradišti, č. j. 2T 63/2014, ze dne 26. června 2014 byl odsouzen pro pokračující přečin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na dobu 2 let. V tomto případě se cizinec osvědčil. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti, č. j. 13T 16/2017, ze dne 10. dubna 2017 byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 220 hodin. Naposledy rozhodl o odsouzení Krajský soud v Brně rozsudkem, č. j. 61T 6/2017, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 1To 8/2018, ze dne 31. května 2018, kterým byl žalobce odsouzen pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku a současně za sbíhající se přečin zanedbání povinné výživy, trestní věc č. j. 13T 16/2017, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 a půl let se zařazením do věznice s ostrahou. Do výkonu trestu do Věznice Pardubice nastoupil 2. srpna 2018, s předpokládaným koncem výkonu trestu odnětí svobody k 2. červenci 2021. Aktuálně je podmíněčně propuštěn z výkonu trestu.
13. Po shromáždění výše uvedených podkladů, správní orgán prvního stupně vydal dne 9. prosince 2019 rozhodnutí (č. j. OAM-1672-28/ZR-2019), kterým zrušil povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. prosince 2019 odvolání (č. j. OAM-1672-30/ZR-2019), přičemž žalovaná dne 13. února 2020 vydala rozhodnutí (č. j. MV-12444-5/SO-2020), kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
14. O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce

15. Podstatou projednávané věci jsou žalobní námitky, které brojí především proti zásahu správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřenost zásahu do rodinného života žalobce má spočívat především v tom, že na území České republiky žalobce žije již 25 let, má zde dlouhodobý vztah, nezletilou dceru a žádné zázemí již v Srbské republice nemá. Nadto nyní vede řádný rodinný život, dodržuje podmínky podmíněného propuštění a vyrovnal dluhy na výživném. Vzhledem k jeho pracovnímu zařazení se stal též tzv. „nepostradatelným“ u svého zaměstnavatele. Na podporu své argumentace uvedl odkaz na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. ledna

2006 ve věci R. d. S. a H. proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, nebo též na nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 178/98. Z těchto rozhodnutí vyplývá, že vyhoštění je možné uložit pouze v případech, ve kterých to nevylučují osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v České republice, kde prožil převážnou část svého života.

16. Dle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.“
17. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
18. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však není jediným rozhodným hlediskem, neboť je nezbytné předmětnou otázku posoudit i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Soud se proto musí zabývat otázkou, jestli správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 871 odst. 1 písm. f) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
19. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. listopadu 2020 pod sp. zn. 1 Azs 284/2020 „[z]a překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ů. proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, R. d. S. a H. proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, N. proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45).“

20. K posuzovanému případu je též nezbytné dodat, že „[v] dané věci je zcela zásadní skutečností, že stěžovatel je otcem nezletilého dítěte. Dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Toto hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva (ESLP) i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy o právech dítěte do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají dětí, a přisuzuje mu zejména ve své judikatuře zcela zásadní význam. To ovšem neznamená, že nejlepší zájem dítěte musí vždy a za všech okolností převážet nad konkurujícím veřejným zájmem. Je však podstatné, aby příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a aby tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 – 40, rozsudek ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 455/2019 – 40). Vnitrostátní orgány také musejí podle ESLP dostatečně podrobně odůvodnit svá rozhodnutí. Odůvodnění, které skutečně nevyvažuje dotčené zájmy, je v rozporu s článkem 8 Úmluvy, zejména když soudy přesvědčivě neprokáží, že je zásah přiměřený sledovaným cílům, a tedy odpovídá naléhavé společenské potřebě (rozsudek ze dne 8. 11. 2016, E. G. proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, bod 47).“ (srov. v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2020 pod sp. zn. 1 Azs 284/2020)
21. Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný požadavek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47). Nelze přitom ani bagatelizovat zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13 nebo ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.
22. Z recentního nálezu Ústavního soudu ze dne 16. prosince 2020 pod sp. zn. I. ÚS 945/20-2 lze seznat, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, i při jeho následném soudním přezkumu, je třeba zvažovat existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU. Nelze automaticky vycházet pouze z předchozího odsouzení za trestný čin. Zároveň jsou nepřipustná odůvodnění rozhodnutí o takovém zrušení povolení k trvalému pobytu, která přímo nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí.“ V tomto nálezu Ústavní soud vyslovil, že „vnitrostátní orgány (resp. soudy) musejí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení. Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby.“

23. Ze shora uvedeného vyplývá, že je v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy cizince a zájmy společnosti. Také je nezbytné hodnotit i přiměřenost rozhodnutí vzhledem k zájmu nezletilého dítěte žalobce.
24. Jak též vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. června 2019, č. j. 7 Azs 481/2018 – 26 „[n]ení povinností správního orgánu vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Nicméně za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně má na území České republiky rodinu, bylo povinností správních orgánů tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně jej posoudit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017 - 37).“ V posuzovaném případě žalobce především (též v odvolání) namítá, že na území České republiky pobýval nejen on sám, ale též jeho přítelkyně a nezletilá dcera. Taktéž poukázal na hledisko trvání pobytu na území České republiky (25 let), neexistenci vazeb na Srbskou republiku a výkonu zaměstnání na území.
25. Problematikou přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života se žalovaná zabývala na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí. Z posouzení žalované vyplývá, že žalobce se na území České republiky dopouštěl trestné činnosti závažného charakteru. Co se týče dcer žalobce, správní orgán konstatoval, že jedna z nich je dospělá a má vlastní rodinu a v souvislosti s druhou dcerou správní orgán zjistil, že odvolatel byl pravomocně odsouzen za přečin zanedbání povinné výživy, kdy neplnil úmyslně zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce (od září 2015 do června 2016). Na území České republiky byl žalobce několikrát pravomocně odsouzen, přičemž ukládané tresty neplnily svůj účel a žalobce páchal trestnou činnost dále. Proto ani rodinné vazby žalobce nemohou způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť ani přítomnost dětí a manželky (již bývalé) neodradila žalobce od páchání trestné činnosti na území České republiky. Poměřováním práva žalobce na soukromý a rodinný život s ochranou veřejného pořádku, ochraně života a ochraně zdraví žalovaná dospěla k závěru, že vzhledem k závažnosti provinění žalobce na území České republiky, jsou následky spojené s odnětím výhod z nejvyššího pobytového oprávnění přiměřené. Nadto žalobce v průběhu řízení neprokázal, že bez jeho přítomnosti se rodina o sebe nemůže postarat.
26. Rovněž z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze seznat, že ten se trestní historií žalobce zabýval na str. 2 (srov. též body 11. a 12. tohoto rozhodnutí) a str. 7 – 8 prvostupňového rozhodnutí. K rozhodné otázce mj. uvedl, že účastník řízení byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 3,5 roku, čímž byl dán důvod pro zahájení správního řízení. Zároveň tato skutečnost vyvrací tvrzení, že se jedná o méně závažnou trestnou činnost, neboť trestní soud uložil nepodmíněný trest za neoprávněné zprostředkování a prodej psychotropních látek, když byl navíc účastník řízení členem organizované skupiny, navíc byl za takový čin v posledních třech letech již jednou odsouzen. Vysoká společenská škodlivost je dána i předmětem ochrany dotčeného ustanovení trestního zákoníku, kterým je ochrana života a zdraví lidí. O závažnosti této trestné činnosti tudíž nelze pochybovat, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 19. října 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 32). Poslední trestná činnost žalobce spočívala v tom, že žalobce byl nejméně od prosince 2015 do června 2016 členem organizované skupiny, která se ve velkém rozsahu komplexně zabývala výrobou pervitinu a následnou distribucí zejména na území Zlínského a Jihomoravského kraje.

Sám žalobce působil jako dealer drogy, přičemž část dle pokynů prodával a část užíval pro vlastní potřebu.

27. Tomuto posouzení nemá zdejší soud vytknout a považuje jej za dostatečné s ohledem na shora citovaná východiska a zejména recentní judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že správní orgán je povinen předně „*kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení.*“ Z rozhodnutí správních orgánů lze seznat, že žalobce se dopustil provinění souvisejícího s neoprávněným zprostředkováním a prodejem psychotropních látek. Tohoto provinění se dopustil opakovaně, přičemž v rámci posledního odsouzení též jako člen organizované skupiny. Z rozhodnutí vyplývá, že správní orgány spatřují skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku právě v dlouhodobé a opakované trestné činnosti žalobce. Z informací, které měl správní orgán v době svého rozhodování k dispozici je zjevné, že rizika spojená s osobou žalobce a styl jeho života spočívající v páchání trestné činnosti se prolíná minulostí žalobce prakticky po celou dobu jeho pobytu na území České republiky a stále zde neexistuje vysoká míra pravděpodobnosti, že by se toto jednání nemohlo objevit v budoucnu znova.
28. Následně správní orgán, v souladu s citovanou judikaturou Ústavního soudu, přistoupil k „*posouzení proporcionality [...] zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd.*“ K tomu uvedl, že žalobce má na území České republiky bývalou manželku M. P., zletilou dceru N. P. a nezletilou dceru N. P. Nikdo z rodinných příslušníků není na žalobci závislý a po rozvodu již nežil s dětmi ve společné domácnosti. Nezletilá dcera byla svěřena do péče matky, přičemž žalobce vůči ní neplnil své rodičovské povinnosti. Jak zjistil správní orgán, žalobci byla uložena povinnost vyživovat N. P. částkou 1.500 Kč měsíčně, přesto trestní soud v rozsudku pod sp. zn. 13 T 16/2017 vyslovil, že účastník řízení úmyslně neplnil řádně a včas svou vyživovací povinnost po dobu od září 2015 do června 2016, což je období, kdy působil jako dealer pervitinu, jak konstatoval trestní soud rozsudkem po sp. zn. 1To 8/2018. Tento vztah správní orgán tudíž shledal jako nefunkční, neboť žalobce se vůči nezletilé dceři nechoval zodpovědně, což je mj. způsobeno protizákonnou činností, recidivou, odloučením z důvodu výkonu vazby i užívání pervitinu. Veškerou zodpovědnost za výchovu a hmotnou a finanční podporu dětí žalobce přenechal na své bývalé manželce.
29. Ani délka pobytu nebyla vyhodnocena jako způsobilá založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalobce na území České republiky poprvé přicestoval v roce 1993, avšak již od následujícího roku se zde dopouštěl protizákonného jednání se stupňující se závažností jednotlivých provinění. Nadto se některých trestných činů dopouštěl ve zkušební době jiných podmíněných trestů, což mělo za následek též uložení nepodmíněného trestu. Z trestní historie žalobce vyplývá, že ten se značnou část délky pobytu dopouštěl protizákonného jednání. Je tedy zřejmé, že délka pobytu nemůže převážit nad okolnostmi, jako jsou opakovaná úmyslná trestná činnost. Žalobce v souzené věci nelze považovat ani za ekonomicky integrovaného, a to i přesto že se na území České republiky zdržuje více jak 25 let. Správní orgán totiž dospěl k závěru, že žalobce měl tři živnostenská

oprávnění, přičemž poslední z nich zaniklo dne 4. prosince 2013. Před nástupem do výkonu trestu pracoval jako skladník u Hamé Babice. V době vyhýbání se placení výživného bylo zjištěno, že byl v evidenci úřadu práce, o podporu v nezaměstnanosti nepožádal a následně byl sankčně vyřazen. Na této skutečnosti nemůže změnit ničeho ani žalobcem předložené potvrzení zaměstnavatele o tom, že v současnosti žalobce pracuje jako obsluha balící linky, neboť tato listina s ohledem na celkový skutkový stav a situaci žalobce nemůže změnit pohled na otázku celkové ekonomické a sociální integrace ve společnosti.

30. Je nepochybné, že správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaná, vzaly v potaz a plně hodnotily výše nastíněná kritéria vyplývající z judikatury Ústavního soudu a též z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2020 pod sp. zn. 1 Azs 284/2020) a zabývaly se trestnou činností žalobce a proporcionalitou narušení soukromého života. V této souvislosti hodnotili zejména délku pobytu, imigrační historii, závažnost provinění žalobce na území České republiky, ekonomickou integraci, jakož i skutečnost, že žalobce je otcem nezletilého dítěte. Tato posouzení považuje zdejší soud za dostatečná, přičemž z bodů 25. – 29. tohoto rozhodnutí vyplývá, že napadené rozhodnutí nelze vyhodnotit jako nepřiměřená s ohledem na všechny zjištěné individuální skutečnosti.
31. Nadto soud uvádí, že tato situace by nemohla nastat, kdyby cizinec po celou dobu svého pobytu na území České republiky dodržoval právní předpisy. V případě cizince, jenž trestnou činností narušuje závažným způsobem chráněný zájem státu, zde existuje veřejný zájem na tom, aby takový cizinec na území České republiky nepobýval. Na stranu druhou však musí být závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, o jehož zrušení trvalého pobytu se jedná, opřeny o dostatečně zjištěný skutkový stav a individuálně určena přiměřenost konkrétního zásahu dle kritérií vytyčených zejména judikaturou ESLP, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Tato individuálně určená přiměřenost a řádně zjištěný skutkový stav je zřejmý z obsahu celého prvostupňového rozhodnutí, jakož i rozhodnutí žalované.
32. S ohledem na shora uvedené proto soud vyhodnotil námitku nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce jako nedůvodnou.
33. Nadto co se týče žalobcem zmíněného vyhoštění, soud konstatuje, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není rozhodnutím o vyhoštění. Napadeným rozhodnutím sice žalobci vzniká povinnost vycestovat z území České republiky ve stanovené lhůtě, ale další vstup na území mu tímto rozhodnutím není znemožněn či zakázán.

VI. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaná, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad

rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu